

Gudstjeneste Søndag d. 19. april 2020 - online

Det bliver godt igen #4 - Tekster: Joh 20,19-31.

Tilstede: Mette Risager, Laura Juliane Bertelsen, Anders Gustavsen-Sprotte, Kim Johansen og Thomas Risager

Jesu disciple var i en situation, som for mange i vores land, er meget aktuel.

De holdt sig indendøre, bag lås og slå, fordi der var noget udenfor, som de frygtede.

I dag er det Johannesevangeliet, som vi tager udgangspunkt i, og Johannes fortæller os, at det stadig er opstandelsesdagen. Så det var altså tidligt om morgenen, at kvinderne kommer tilbage fra graven og fortæller, at Jesus er opstået fra de døde.

Man kunne tro, at det ville udløse eufori, masser af sang og dans på bordene.

Man kunne tro, at disciplene ville løbe fra hus til hus for, at fortælle den mest fantastiske nyhed, verden endnu har hørt. Men det er ikke det, der sker.

Det der sker er, at disciplene bliver helt vildt bange. Det ganske enkelt svært at tro og forholde sig til.

De reagerer ved at låse sig inde og blive indenføre, fordi de er bange for jøderne. Sådan siger Johannes, det som de er bange for er, at få den samme behandling, som Jesus fik.

De ved godt, at hvis de render rundt og fortæller, at Jesus er opstået, så vil det skabe så meget, ja undskyld udtrykket, opstandelse i Jerusalem, at man meget vel kan forestille sig, at det ville gå ud over disciplene.

Til deres forsvar, skal det sige, at de ikke er de eneste, som reagerer med frygt.

I søndags hørte vi fra Matthæus' opstandelsenberetning at de, der holdt vagt faldt besvime om. Man kan vel forvente lidt mere af vagter, i det mindste at det er en mængde, der vant til at håndtere lidt af hvert.

Men det er en udmærket illustration på, hvor vild nyheden om, og tanken om opstandelsen er.

Opstandelsen er ikke bare noget som skete engang, og så glider i ligesom i glemslen sammen med alt det andet, som var væsentligt da det skete, gør.

Vi taler jo faktisk om det den dag i dag.

Vi minder hinanden om det, hver eneste gang et menneske dør. Vi løfter håbet om opstandelsen og troen på, at det ender godt op hele tiden.

Det er det vi gør i kirkerne. Det er det vi gør i alle online-gudstjenesterne, som finder sted i denne tid.

Det siger også noget om, hvor vildt det er med Jesu opstandelse.

Når vi er pressede, som vi er jo, fordi der er en virus, der forpester vores liv, så har vi virkelig brug for at blive mindet om, at også dette, vil ende godt.

For det er det, der er læren af opstandelsen. At vi, vores liv er i Guds hænder og lige gyldigt, hvad der rammer os, så er vi stadig i Guds hænder, falder vi, dør vi, så rejser Gud os op igen. Det ender godt. Det må vi minde hinanden om.

Seerteallene på de gudstjenester, som bliver holdt her i coronatiden, hvor vi holder os inde bag låste døre, vidner om, at der er brug for at løfte håbet op, og opstandelsen er løftestang for det.

Når disciplene bliver bange, låser de døren, holder sig indendøre. De gemmer sig.

Det er meget menneskeligt, når vi bliver bange og lever i frygtens univers, så lukker vi os om os selv. Bagefter kan vi godt selv blive overraskede over, hvor primitivt, vi faktisk reagerer.

Det kan ske for os alle sammen. Det var f.eks. det der var på spil, da statministeren lukkede landet, og rigtig mange af os reagerede ved at styrte ud at handle.

Jeg peger ikke fingre af nogen. Og skulle jeg finde på det, er jeg helt sikker på, at min kone kan finde masser at torskerogn på dåse, som hun kan kaste efter mig.

Som jeg siger, det er meget menneskeligt.

Vi låser døren, gemmer os og samler os om os selv og vores eget. Det er præcis det, disciplene gør, da budskabet om at Jesus er opstået fra de døde, kommer til dem.

Det er mere end de kan rumme.

Så nu låser de dørene i et forsøg på at skabe overblik og kontrol.

At de ikke kan rumme det, eller forstå det, forandrer ikke på, at Jesus er opstået.

4 af 5

Midt i deres frygt og angst, står Jesus pludselig lige midt i rummet. Jeg ved ikke, om han kan se frygten i deres øjne,, men han er i alt fald ikke tilbageholdende overfor menesker der er bange, og måske ikke lige lever op til deres bedste.

Jeg forestiller mig, at panikken ligger lige under overfladen, da Jesus så at sige forstyrrer dem midt i deres frygt og angst.

De kender hans stemme og nu ikke bare ser de ham, men de hører ham også. "Fred være med Jer!" Siger han. Jeg tror de, midt i deres angst oplever at Guds fred.

Her taler jeg om underlige fred, som kun Gud kan give.

Den fred, hvor man oplever, at selvom det stormer hele vejen rundt om én, så er der alligevel en indre ro.

En tryghed og en vished, som overbeviser om, at uanset hvad, så skal dette her, nok blive godt. Det ender godt.

Disciplene falder til ro. De oplever at frygten forsvinder, og at håbet vinder.

De oplever at Guds fred har givet dem, at de kan være i deres liv, i alt det de oplever, uden frygt. Frygten er byttet ud med håbet.

Jesus siger endda til dem, at som faderen har udsendt mig, sender jeg jer!

5 af 5

Frygt er mere smitsomt end nogen virus, men håbet, som vi får set i opstandelsen, er et levende håb, som kan overvinde enhver frygt.

Jesus sender disciplene ud med Guds fred, sådan at alle hører, at der er håb, og sådan at mennesker oplever det samme som disciplene, at Guds fred er midt i det hele.

Guds fred er givet du og jeg.

I denne tid, er det vores alle sammens opgave at pege på håbet, og bringe Guds fred.

Det begynder alt sammen med den Jesus, der opstod fra de døde, og den Jesus, som stor midt i blandt dem og siger: "Fred være med Jer!"

Amen.